

ЮРФАКТИ ПЛЮС

Свідоцтво про державну реєстрацію
друкованого засобу масової інформації
СФ № 580 – 148 Р від 24. 11. 2011 р.

№ 11 (25)

У НОМЕРІ

Гарантії захисту споживачів реklamних послуг

На сьогодні в Україні стрімко зростає роль рекламної інформації у суспільних відносинах. Розповсюдження реклами у ЗМІ має на меті привернути увагу, викликати інтерес, передати споживачеві інформацію і змусити його діяти певним чином, і є не чим іншим як окремим видом послуг.

стор. 6

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ЗАХИСТУ У СПОРАХ, ЩО ВИПЛИВАЮТЬ ІЗ КРЕДИТНИХ ПРАВОВІДНОСИН

Доволі часто зустрічаються ситуації отримання банківського кредиту, поручительства чоловіком/дружиною без поставлення до відома, і, відповідно, отримання згоди іншого з них. Невиконання чи неналежне виконання боржником договірних умов кредиту/поруки тягне за собою пред'явлення банком позову, в рамках якого (у вигляді забезпечення), відбувається арешт майна, яке перебуває на праві спільної сумісної власності.

ІНТЕРВ'Ю З
начальником Реєстраційної
служби Івано-Франківського
міського управління юстиції –
Пітеляком Андрієм
Васильовичем

стор. 7

ЧИТАЙТЕ У НАСТУПНОМУ НОМЕРІ:

Чумакевич Леся Мирославівна

➤ Як стати нотаріусом

Бойко Наталія Михайлівна

➤ Взаємозв'язок влади і права:
еволюція концепцій

Романко Світлана Миколаївна

➤ Міжнародний досвід у сфері
розслідування екологічних
злочинів та новий КПК України

Обгороджування земельних ділянок: окремі правові аспекти

У сфері земельних відносин прагнення особи щодо панування над річчю проявляється у її намаганні відгородити свою земельну ділянку і обмежити доступ на неї інших осіб. На практиці це відбувається шляхом встановлення огорож, які можуть виконувати ряд функцій: фізично обмежувати доступ на земельну ділянку або з даної ділянки.

стор. 4

Про неоднозначність судових рішень щодо поділу корпо- ративних прав між подружжям

стор. 3

Проблема поділу корпоративних прав між подружжям неодноразово була предметом досліджень вітчизняних науковців. Однак через відсутність серед переліку об'єктів цивільних прав такого об'єкта як корпоративне право, ускладнюється можливість вірного й однакового застосування судами норми матеріального права при вирішенні корпоративних спорів.

стор. 5

Днями рота міліції особливого призначення «Беркут» УМВС України в Івано-Франківській області відзначила свою 21-шу річницю.

З нагоди свята працівникам було вручено пам'ятні нагороди, звання та символічні жетони з гравіруванням.

Привітати «спецназівців» приїхали очільник міліції Івано-Франківської області генерал-майор Олег Сало та його заступник Михайло Кизимишин.

стор. 2

Рада адвокатів України повідомляє про початок функціонування з 16 січня 2013 року Єдиного реєстру адвокатів України

Згідно повідомлення Ради адвокатів України на виконання Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» від 05 липня 2012 року № 5076-VI повідомляємо про початок функціонування з 16 січня 2013 року Єдиного реєстру адвокатів України на веб-сайті www.unba.org.ua.

У відповідності до пункту 4) частини 1 Розділу IX Прикінцеві положення Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» положення статей 14, 15, 17, 31-33, 35, 44, 47, 48, 50, 51, 54, 55, 57-60 цього Закону щодо Єдиного реєстру адвокатів України, вводяться в дію з дня повідомлення Радою адвокатів України на офіційному веб-сайті Національної асоціації

адвокатів України про початок функціонування Єдиного реєстру адвокатів України.

До початку функціонування Єдиного реєстру адвокатів України, тобто до 16 січня 2013 року, діяв Реєстр адвокатів, створений Вищою кваліфікаційно-дисциплінарною комісією адвокатури на виконання Указу Президента України від 30 вересня 1999 року № 1240 «Про деякі заходи щодо підвищення рівня роботи адвокатури», який розміщено на веб-сайті Національної асоціації адвокатів України www.unba.org.ua

**З повагою,
Голова Національної асоціації
адвокатів України та
Ради адвокатів України
Л. П. Ізовітова**

Днями рота міліції особливо-го призначення «Беркут» УМВС України в Івано-Франківській області відзначила свою 21-шу річницю.

З нагоди свята працівникам було вручено пам'ятні нагороди, звання та символічні жетони з гравіруванням.

21 рік тому, в молодій державі, на базі штатної та матеріальної структури було вирішено створити міліцейські підрозділи швидкого реагування у всіх обласних центрах. Наказ про створення підрозділу «Беркут» датований 16 січня 1992 року, але фактично боєздатні підрозділи сформувалися (залежно від регіону) тільки до початку 1993 року.

Відбір у спецназ дуже жор-

сткий. Не кожен охочий може потрапити до Беркуту. «Перевага надається спортсменам, в основному кандидатам та майстрам спорту з бойових дисциплін, таких як бокс та боротьба», - розповідає начальник спецпідрозділу Беркут в Івано-Франківській області. Робочий день для кожного з 50-ти працівників

підрозділу починається з посилених тренувань: спочатку — фізичних, а потім — психологічних, особливо необхідних при роботі в екстремальних ситуаціях.

Привітати «спецназівців» приїхали очільник міліції Івано-Франківської області генерал-майор Олег Сало та його заступник Михайло Кизимишин.

**Прес-служба УМВС України в
Івано-Франківській області**

Розгляд і вирішення звернень громадян органами прокуратури області у 2012 році

Упродовж 2012 року до органів прокуратури області надійшло – 10 774 звернень.

Вирішено у цілому органами прокуратури 6 561 звернень. До контролюючих органів скеровано за належністю 3 934 звернення. За результатами проведення перевірок у органах державної виконавчої влади, місцевого самоврядування, органах державного контролю, підприємствах, установах, організаціях виконання вимог Закону України «Про звернення громадян» органами прокуратури області протягом 2012 року внесено 73 подання, 4 протести, які розглянуті і задоволені, до дисциплінарної відповідальності притягнуто 76 посадових осіб.

За результатами розгляду звернень громадян у 2012 році порушено 14 кримінальних справ, внесено 28 подань, 47 протестів, які розглянуті і задоволені, до дисциплінарної відповідальності притягнуто 35 посадових осіб, за актами прокурорського реагування відшкодовано 213 тис. грн.

Старший прокурор прокуратури області з питань забезпечення доступу до публічної інформації

3 1 січня 2013 запроваджено подання контрольної стрічки до касових апаратів в електронній формі

Суб'єкти господарювання, які використовують реєстратори розрахункових операцій, будуть подавати до органів державної податкової служби електронні копії розрахункових документів і фінансових звітних чеків.

Така вимога є обов'язковою, для цього є два шляхи виконання вимог законодавства: перший - доопрацювання існуючої касової техніки та приєднання до неї відповідних модемів для передачі звітної інформації, другий - придбання реєстраторів розрахункових операцій нового покоління, що створюють контрольну стрічку в електронній формі та містять вбудовані модеми. Марки касових апаратів, які будуть забезпечувати передачу електронної контрольної стрічки до органів державної податкової служби, вже внесено до нового Державного реєстру реєстраторів розрахункових операцій, який затверджений наказом ДПС України від 21.12.2012 року № 1159 та розміщений на офіційному вебпорталі ДПС України в розділі «Реєстри».

За не подання контрольної стрічки в електронному вигляді передбачена відповідальність, однак штрафні санкції до платників будуть застосовуватися з 1 липня 2013 року.

Окремі питання захисту у спорах, що впливають із кредитних правовідносин

Судова практика розв'язання спорів, що впливають із кредитних правовідносин продовжує залишатися неоднозначною. Пленум Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ своєю постановою від 30.03. 2012 р. (№3) сформулював основні положення, спрямовані на правильне і однакове застосування судами відповідного регуляторного законодавства, залишивши, проте, поле для роздумів та дискусій.

Доволі часто зустрічаються ситуації отримання банківського кредиту, поручительства чоловіком/дружиною без поставлення до відома, і, відповідно, отримання згоди іншого з них. Невиконання чи неналежне виконання боржником договірних умов кредиту/поруки тягне за собою пред'явлення банком позову, в рамках якого (у вигляді забезпечення), відбувається арешт майна, яке перебуває на праві спільної сумісної власності.

Як у даному випадку бути із порушеними майновими правами та інтересами іншого із подружжя, що позбавляється можливості реалізовувати свої права співвласника майна? При тому, що стаття 41 Конституції гарантує кожному право володіти, користуватися та розпоряджатися своє власністю. У який спосіб їх захистити?

На практиці юристи нерідко використовують спосіб захисту у вигляді подачі позову про визнання кредитного договору недійсним на підставі положень ст. 65 СК України. Дружина, чоловік розпоряджаються майном, що є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя, за взаємною згодою.

Закон наділяє їх правом звернення до суду із позовом про визнання договору недійсним як такого, що укладений без згоди іншого із подружжя, якщо договір виходить за межі дрібного побутового (в розумінні ч.1 ст. 31 ЦК України).

Деякі суди першої та апеляційної інстанцій задовольняли такого роду позовні заяви (н-д, рішення Замостянського районного суду м. Вінниці від 04.08.2009 р. по справі №2-2462), однак в подальшому їх рішення скасовували з підстав, що зазначені законодавчі положення регулюють відносини, які стосуються розпорядження спільною сумісною власністю і не стосуються права одного із подружжя на отримання кредиту, оскільки кредитний договір є правочинном, власне, лише щодо отримання грошових коштів. Порука ж, виступаючи способом забезпечення виконання зобов'язання (ст. 533 ЦК України), не створює обов'язків для будь-яких інших осіб, крім сторін за договором.

Зоднієї сторони й справді, йдеться не про розпорядження майном, а про отримання його у власність. З іншого боку – кредит сплачується за рахунок заробітної плати чи інших доходів, які є об'єктом права спільної сумісної власності

(ч. 2 ст. 61 СК України); при неможливості погасити кредит чи виконати зобов'язання за договором поруки – інший із подружжя отримує у перспективі загрозу звернення стягнення на спільне майно.

Норми сімейного законодавства унеможливають звернення стягнення на спільне майно подружжя, за наявності відповідних умов. По-перше, необхідним є судове встановлення факту укладення договору одним із подружжя саме в інтересах сім'ї. По-друге, усе

отримане за договором необхідно було використати виключно на її потреби (ч. 2 ст. 73 СК України).

У контексті нашого випадку варто зазначити наступне. Укладаючи відповідні договори, особа не повідомляє іншого із подружжя, приховує від неї цю інформацію. Зважаючи на використання кредитних коштів одноособово, так би мовити, на власні проекти; зважаючи на ризик звернення стягнення на спільне майно (мова йде, у першу чергу, про високоліквідного різновиди – нерухомість і т.д.), підставно буде стверджувати, що договори укладалися не у інтересах сім'ї, а радше навпаки, на шкоду їм. З приводу договору поруки – за ним поручитель нічого не отримує, відповідно, ніщо не було використано у потребах сім'ї.

Що ж стосується кредитора боржника, цивільне законодавство (ст. 371 ЦК України) надає йому можливість звернутися із позовом про виділ частки боржника із спільного майна в натурі для звернення стягнення на неї, що і здійснюється у порядку, передбаченому ст. 366 ЦК України. При пред'явленні такого позову необхідно спочатку визначити розмір частки у праві спільної сумісної власності, що належить співвласникові, до якого пред'явлений позов.

При зверненні стягнення на частку учасника права спільної сумісної власності відбувається виділ у натурі частки у праві спільної сумісної власності, що належить боржнику, або відчуження цієї частки іншим особам. Тому в даному випадку правовідносини спільної сумісної власності припиняються тільки для співвласника-боржника і зберігаються для інших учасників права спільної сумісної власності. Якщо співвласників було тільки двоє, правовідносини з приводу спільної сумісної власності припиняються. У контексті описаних вище умов інший із подружжя поставлений у доволі складне становище. По-перше, слід переводити виниклий конфлікт у площину судового розгляду. За наявності його заперечення проти виділу в натурі частки із спільного майна, така можливість передбачена ч.

1 ст. 366 ЦК. Додатково він повинен викуповувати частку іншого із подружжя (боржника), інакше для нього виникне загроза продажу цієї частки з публічних торгів або переведення на кредитора прав та обов'язків співвласника-боржника, з проведенням відповідного перерахунку.

Доводиться констатувати, що

права одного із подружжя, не обізнаного із фактом укладення договору кредиту чи поруки, та виникнення конфліктних ситуацій у зв'язку із неможливістю їх виконання боржником, захистити на практиці доволі складно. Що зумовлено, у свою чергу, недосконалістю окремих норм чинного законодавства. Однак неоповномота чи нечіткість, суперечливість

законодавства не є підставою для відмови у судовому розгляді справи та прийняття, за його наслідками, справедливого і неупередженого рішення.

І. Б. Медичкий,
*кандидат юридичних наук,
доцент, доцент кафедри
кримінального права
Юридичного інституту*

Обгороджування земельних ділянок: окремі правові аспекти

У сфері земельних відносин прагнення особи щодо панування над річчю проявляється у її намаганні відгородити свою земельну ділянку і обмежити доступ на неї інших осіб. На практиці це відбувається шляхом встановлення огорож, які можуть виконувати ряд функцій: фізично обмежувати доступ на земельну ділянку або з даної ділянки; вказувати на межі земельної ділянки; мати естетичне, санітарне, протипожежне чи інше спеціальне призначення. Встановлення огорож на земельних ділянках, як правило, означає і обмеження для інших осіб можливостей доступу до цих ділянок.

Обгороджування земельної ділянки, яке начебто є повсякденною незначною справою, тим не менше, обумовлює виникнення ряду питань суто практичного характеру, зокрема щодо: права на обгороджування земельної ділянки, порядку встановлення огорож, вимог щодо огорож, права власності на огорожі та порядок їх використання суміжними землекористувачами, доступу на земельну ділянку інших осіб та ін.

Хотілось б вказати на деякі моменти, пов'язані з самим встановленням огорож. Так, відсутність закріплення у чинному законодавстві правомочності встановлювати обгороджування земельної ділянки тягне за собою

і відсутність регламентації самого порядку такої діяльності. На нашу думку, тут необхідно розрізнити дві принципово різні ситуації: встановлення огорожі до межі; встановлення огорожі на межі.

Що стосується першої ситуації, то в даному випадку особа встановлює огорожу на своїй земельній ділянці, не виходячи за її межі. Згідно п. 1.3 „Інструкції про встановлення (відновлення) меж земельних ділянок в натурі (на місцевості) та їх закріплення межовими знаками”, затв. наказом Державного комітету України із земельних ресурсів від 18.05.2010 р. № 376, межа земельної ділянки – це умовна замкнена лінія, що розмежовує земельні ділянки). При цьому критерієм, який вказує на встановлення огорожі „до межі”, є, на нашу думку, те, що зберігаються існуючі межові знаки встановленого зразка або можливість їх встановлення в майбутньому.

На практиці іноді рекомендується при встановленні огорожі на земельній ділянці здійснювати більш значний відступ від межі (зокрема, в 1 м по аналогії з положеннями п. 3.25* ДБН 360-92 „Планування і забудова міських та сільських поселень”). Необхідно вказати на певну небезпеку подібного підходу, оскільки такі дії можуть тлумачитись як відмова від відповідної частини земельної ділянки і в подальшому обумовити право інших осіб звертатись з позовами про набуття права на неї за давністю користування (набувальною давністю) (ст. 119 ЗК України). Крім того, відповідно до ч. 2 ст. 107 ЗК України, при розгляді земельних спорів у разі неможливості виявлення дійсних меж земельних ділянок їх встановлення здійснюється за фактичним використанням земельної ділянки.

В цілому ж при такому способі

встановлення огорожі особа діє на власний розсуд в межах, встановлених законом. Проте суттєво, що в цьому разі встановлення огорожі не потребує погодження з власниками чи користувачами сусідніх земельних ділянок і здійснюється зацікавленою особою самостійно.

Принципово іншою є ситуація, при якій огорожа встановлюється безпосередньо на межі, що розділяє дві протилежні земельні ділянки. При цьому огорожа, крім іншого, виконує також функції межової споруди. Згідно пункту 3.9. вказаної вище „Інструкції”, межові знаки не встановлюються на бажання власника (користувача) у разі, якщо межі земельних ділянок в натурі (на місцевості) збігаються з природними та штучними лінійними спорудами і рубежами (річками, струмками, каналами, лісосмугами, шляхами, шляховими спорудами, парканами, огорожами, фасадами будівель та іншими лінійними спорудами і рубежами тощо). Пунктом 3.1. цієї „Інструкції” передбачено встановлення межових знаків виду І (у вигляді металеві марки у формі кола встановлених розмірів) для закріплення меж земельних ділянок, які збігаються із шляховими спорудами, парканами, огорожами, фасадами будівель та іншими лінійними спорудами. Вказані положення, а також положення статті 108 Земельного кодексу України закріплюють можливість використання огорож у якості межових споруд.

Однак при цьому такі лінійні споруди не є засобом, за допомогою якого здійснюється офіційне закріплення меж земельних ділянок і не замінюють собою межових знаків встановленого зразка (ст. 55 Закону України „Про землеустрій”; також див. „Зразки межових знаків” - Додаток 3 до „Інструкції”).

Таке встановлення огорожі породжує ряд питань щодо обов'язковості згоди обох зацікавлених власників чи землекористувачів на таке обгороджування; права власності та порядку використання огорожі; розподілу витрат щодо утримання огорожі; порядку її знесення та ін. Крім того, постає питання про те, чи у всіх випадках можливе встановлення огорожі безпосередньо на межі.

Зокрема, мова йде про ситуацію, за якої межі суміжних ділянок уже позначено межовими знаками затвердженого зразка, які були встановлені раніше. При спорудженні огорожі такі межові знаки можуть бути демонтовані або приховані, що породжує пи-

тання про правомірність таких дій та юридичну відповідальність за їх вчинення. Так, статтею 56 КпАП правопорушення передбачено відповідальність за знищення громадянами межових знаків меж землекористувань.

В цілому ж можна відзначити, що встановлення огорожі на межі не суперечить чинному законодавству, проте, на нашу думку, потребує обов'язкового погодження з боку суміжних власників чи землекористувачів. Вказане, зокрема, впливає з достатньо загальних за своїм змістом положень ч. 3 ст. 103 ЗК України щодо обов'язку співпраці власників та землекористувачів земельних ділянок і запобігає можливим конфліктам у майбутньому.

І. В. Мироненко,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри цивільного права
Юридичного інституту

- АКЦЕНТ -

Про неоднозначність судових рішень щодо поділу корпоративних прав між подружжям

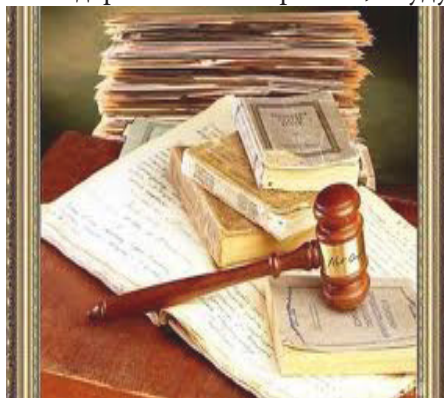
Проблема поділу корпоративних прав між подружжям неодноразово була предметом досліджень вітчизняних науковців. Однак через відсутність серед переліку об'єктів цивільних прав такого об'єкта як корпоративне право, ускладнюється можливість вірного й однакового застосування судами норми матеріального права при вирішенні корпоративних спорів. Так можна навести кілька діаметрально протилежних рішень судів у цих справах.

У Постанові Пленуму Верховного Суду України «Про практику застосування судами законодавства при розгляді справ про право на шлюб, розірвання шлюбу, визнання його недійсним та поділ спільного майна подружжя» звертається увага на деякі питання поділу корпоративних прав. Зокрема, у п. 28 вказаної Постанови передбачається, що власником майна, переданого йому учасниками і засновниками, є саме товариство. Вклад до статутного фонду господарського товариства не є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя. Це ж стосується і майна, переданого засновником приватному підприємству (п. 29).

Інший із подружжя має право тільки на поділ одержаних доходів від діяльності даних організацій. Тобто йдеться лише про можливість

отримання певної частки прибутку, а не поділу корпоративних прав.

У більш давній ухвалі Верховного Суду України від 06.10.2004 р. «Про визнання права власності на майно та поділ майна» (справа № 06-7037к04) зазначається: «...при вирішенні спору стосовно поділу майна, що є спільною сумісною власністю подружжя, одним із предметів якого є частка одного з подружжя в статутному фонді господарського товариства, суду

необхідно було виходити з того, що вклад, внесений до статутного фонду товариства, зокрема, за рахунок спільних коштів чи майна подружжя, відповідно до наведених вимог чинного законодавства, є власністю цього товариства, тому не може бути предметом поділу за вимогами щодо поділу спільного майна подружжя. Оскільки чинне законодавство не відносить кор-

поративне право, яке набувається засновником або учасником щодо товариства, до особистих майнових прав, тому саме воно може бути предметом спільної сумісної власності».

Чи не найбільш дискусійним у цьому контексті є Рішення Конституційного Суду України від 25.09.2012 р. у справі №1-8/2012 (справа щодо права спільної сумісної власності подружжя), згідно якого статутний капітал та майно приватного підприємства є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя. Адже наведене тлумачення цього об'єкта не тільки не враховує інтересів самого підприємства, - а й взагалі виключає його самостійність як юридичної особи.

Таким чином, в найбільш давній ухвалі (від 2004 р.) суд очевидно визнав, що ділити необхідно саме майнові права, тобто ті майнові права зобов'язального характеру, які прийнято вважати корпоративними.

І. Б. Саракун,
кандидат юридичних наук,
старший науковий співробітник
Лабораторії вивчення проблем
корпоративного права
НДІ приватного права і
підприємництва НАПрН України

На сьогодні в Україні стрімко зростає роль рекламної інформації у суспільних відносинах. Розповсюдження реклами у ЗМІ має на меті привернути увагу, викликати інтерес, передати споживачеві інформацію і змусити його діяти певним чином, і є не чим іншим як окремим видом послуг. Кожен із нас є споживачем послуг реклами, а тому має певні законні гарантії та права. У цій статті ми зупинимось на основних положеннях законодавства про рекламу.

Порядок надання послуг реклами, її розповсюдження та права та обов'язки сторін правовідносин, що виникають з приводу поширення реклами регулюються ЗУ «Про рекламу» та положеннями Постанов КМУ, зокрема Постановою КМУ № 2067 від 29.12.2003р. «Про затвердження Типових правил розміщення зовнішньої реклами», Постановою Кабінету Міністрів України від 26.05.2004 р. № 693 «Про затвердження порядку накладення штрафів за порушення законодавства про рекламу», тощо. ЗУ «Про рекламу» визначає, що реклама – це спеціальна інформація про осіб чи продукцію, яка розповсюджується у будь-якій формі та в будь-який спосіб з метою прямого або опосередкованого одержання прибутку. Реклама, що розповсюджується має відповідати вимогам, що визначені у ст. 8 цього Закону.

Так, зокрема, реклама повинна бути достовірною, не підривати довіри суспільства до реклами та повинна відповідати принципам добросовісної конкуренції, не містити жодних тверджень, які є дискримінаційними за ознаками походження людини чи її соціального статусу, в рекламі забороняється використовувати засоби і технології, які діють на підсвідомість споживачів реклами, тощо. У разі недотримання цих вимог реклама визнається недобросовісною у порядку, що передбачений ст. 26 ЗУ «Про рекламу». Отже, недобросовісною є реклама, яка вводить або може ввести в оману споживачів реклами, завдати шкоди особам, державі чи суспільству внаслідок неточності, недостовірності, двозначності, перебільшення, замовчування, по-

рушення вимог щодо часу, місця і способу розповсюдження.

Наведене Законом визначення недобросовісної реклами є достатньо широким і містить у собі ознаки різного роду порушень законодавчих вимог до реклами. Законом не передбачено, що до недостовірної реклами слід відносити лише таку рекламу, яка навмисно вводить, чи спрямована на введення в оману споживачів реклами.

Ця обставина накладає на рекламодавців, рекламовиробників та розповсюджувачів реклами підвищену відповідальність і відповідно змушує таких учасників рекламних відносин здійснювати внутрішній контроль за достовірністю рекламної інформації, яку вони замовляють, виготовляють та розповсюджують. Отже, які гарантії надані нам як споживачам рекламних послуг, та яким способом ми можемо захистити себе від недобросовісної реклами? Розглянемо окремі види гарантій, закріплені ЗУ «Про рекламу».

Зокрема ч. 6 ст. 8 ЗУ «Про рекламу» передбачає, що гучність звуку реклами, що транслюється по телебаченню і радіо, не повинна перевищувати гучність звуку поточної програми, передачі, що на жаль часто не дотримується телеканалами; ст. 16 ч. 2. ЗУ «Про рекламу» передбачає, що зовнішня реклама повинна відповідати таким розміщуватись із дотриманням вимог техніки безпеки та із забезпеченням видимості дорожніх знаків, світлофорів, перехресть, пішохідних переходів, зупинок транспорту загального користування та не відтворювати зображення дорожніх знаків, а освітлення зовнішньої реклами не повинно засліплювати учасників дорожнього руху, а також не повинно освітлювати квартири житлових будинків; ч. 4 ст.

17. ЗУ «Про рекламу» забороняє розміщувати рекламу на скляних (прозорих) поверхнях транспортних засобів, за винятком випадків, коли для цього використовуються матеріали, які забезпечують безперешкодний огляд з салону транспортного засобу.

Реклама медичних засобів не повинна містити рекомендацій або посилань на рекомендації медичних працівників, науковців, медичних закладів та організацій щодо рекламованих товару чи послуги, зображень зміни людського тіла або його частин внаслідок хвороби, поранень, посилань на конкретні випадки вдалого застосування лікарських засобів, медичних виробів, методів профілактики, діагностики, лікування і реабілітації, тощо.

Контроль за дотриманням законодавства про рекламу та накладення штрафів здійснюється відповідно до «Порядку накладення штрафів за порушення законодавства про рекламу», затвердженого Постановою КМУ від 26.05.04 року № 693. Ст. 26 ЗУ «Про рекламу» визначає перелік органів, які наділені повноваженнями контролю за дотриманням законодавства про рекламу. Саме до визначених у даній статті органів влади і можна подати заяву стосовно виявлених порушень реклами, а вони в свою чергу зобов'язані провести відповідну перевірку. Як правило спори про порушення вимог реклами вирішуються в адміністративному порядку без звернення до суду. У суді розповсюджувачі реклами можуть оскаржити рішення органів виконавчої влади, з якими вони не згодні.

Ми не часто звертаємо увагу на порушення тих прав, які безпосередньо не спричиняють нам видимої шкоди. Проте, сьогодні психологи в один голос стверджують, що ЗМІ здійснюють великий вплив на нашу підсвідомість та в першу чергу на підсвідомість дітей, а як формуватиметься їх підсвідомість залежить від нас. Тому захист власних прав залежить лише від нас.

*К. І. Гичка,
завідувач Юридичної клініки
Юридичного інституту*

Успіхом є звичайний спосіб розвитку подій для людей, які мають мету в житті і працюють над її досягненням. Мета бере початок від душі, яка управляє нашими емоціями, які притягують до нас події, що ми переживаємо в житті. Спостерігаючи за успішними юристами, які є випускниками нашого ВУЗу, сьогоднішнім студентам хочеться також побажати успіхів. Але для цього їм потрібно відшукати свою нішу в юриспруденції, потім слідувати своїм шляхом. У цьому теж може бути секрет успіху, якого я бажаю всім нашим читачам у Новому 2013 році!

Учасником рубрики цього разу є начальник Реєстраційної служби Івано-Франківського міського управління юстиції – Пітеляк Андрій Васильович. Якраз з 1 січня ця служба взяла на себе функції державної реєстрації прав на нерухоме майно і ми поговоримо також про таке нововведення.

Андрію Васильовичу, звичайно ж професія юриста довгі роки займає лідируючі позиції у рейтингах престижності, але крім популярності юридичної спеціальності, що Вас спонукало обрати саме її?

З огляду на виняткову важливість права, юридична освіта дозволяє оволодіти основними законами суспільних відносин, тому професія юриста користується високим авторитетом та повагою. Без юристів сьогодні не функціонує жодна галузь суспільних відносин, адже усі процеси, які проходять у державі потребують правового регулювання.

Будучи вже студентом нашої альма-матер, враховуючи різноманітність можливостей обрання місць роботи юриста, ким хотіли стати після закінчення?

Я хотів працювати в органах державної влади, мені хотілося бути причетним до розбудови України, правда, зараз повністю усвідомлюю, що не все так легко втілюється в життя, як здається критикам чиновників зі сторони. Вже після третього курсу я обрав спеціалізацію «Державне будівництво», де глибше вивчав відповідні дисципліни.

Розкажіть про перші враження після закінчення ВУЗу, як початківця в роботі юриста, та про шлях вашого кар'єрного зростання?

Мабуть, найбільшою несподіванкою для колишнього студента є відповідальність, яка зразу ж покладається на тебе в роботі. Немає часу для «розкачки», не дається додаткової можливості для помилок і навчання, так як у ВУЗі – одразу потрібно братися до справ, з якими ти можливо й

ніколи не стикався.

Спочатку я працював у юридичному відділі виконавчого комітету Івано-Франківської міської ради, який згодом очолив. Потім мене призначили начальником юридичного відділу Івано-Франківської обласної ради, на якій пропрацював більше шести років. У 2011 році в Україні почали формувати нову систему органів державної реєстрації, і мене призначили начальником Реєстраційної служби Івано-Франківського міського управління юстиції.

З огляду на те, що Ви очолюєте службу, яка здійснює з 1 січня новий порядок державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень, дайте кілька порад нашим читачам.

Така державна реєстрація проводиться з цього місяця державними реєстраторами прав на нерухоме майно нашої Реєстраційної служби, що знаходиться на вулиці Василянок 6 (дехто плутає нас з Реєстраційною палатою, що на вулиці Незалежності 9), а також нотаріусами. Особа подає нам документи, необхідні для державної реєстрації, отримує картку прийому заяви, потім приходить для отримання документу про державну реєстрацію.

Які документи потрібні власникам та користувачам нерухомості, щоб зареєструвати свої права?

Потрібно подати заяву, копію документа, що посвідчує особу, копію ідентифікаційного коду, квитанцію про сплату послуг та документи, що підтверджують виникнення, перехід чи припинення права власності на нерухомість. Якщо вони хочуть провести реєстрацію речових прав, які виникли та були вже зареєстровані за старим порядком до 1 січня 2013 року, то їм не потрібно сплачувати державне мито. Але така перереєстрація потрібна лише тоді, коли вам потрібно віджукати ці права.

Куди будуть вноситись дані про державну реєстрацію, і наскільки вони будуть доступними?

Дані будуть міститися в Державному реєстрі прав, який припинить функціонування Єдиного реєстру заборон відчуження об'єктів нерухомого майна, а також Державного реєстру іпотек, тобто відбудеться уніфікація. Ця інформація є обмеженою в доступі: Закон України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» визначає виключне коло осіб, які мають право на отримання інформації з Державного реєстру, в їх числі власник і користувач цього майна.

Чи дійсно Ви не можете відмовити в державній реєстрації,

за винятком, коли відсутні документи про сплату державного мита та за надання витягу з Державного реєстру прав?

Ми не можемо відмовити в прийнятті заяви про державну реєстрацію, але повинні відмовити в самій реєстрації у випадках, якщо заявлене речове право чи обтяження не підлягає державній реєстрації відповідно до вищезазначеного Закону, якщо нерухоме майно не знаходиться на території міста Івано-Франківська, якщо подані документи не відповідають встановленим вимогам тощо.

Тож нічого складного в новій процедурі немає?

Навпаки, система реєстрації є спрощеною, але людину може лякати щось нове, тому що воно, на перший погляд, незрозуміле. Нам, юристам, не звикати до постійних змін, в кінцевому результаті вони нас удосконалюють. Оновлена державна реєстрація покликана звести до мінімуму можливість недобросовісних осіб реєструвати на себе права, які їм не належать, створити перешкоди для проведення незаконних операцій з нерухомістю, тому що реєстрація доступна тепер лише для особи, якій речові права дійсно належать.

Що б Ви порадили нашим студентам, які хочуть стати успішними юристами?

Щоб стати хорошим юристом, потрібно здобувати як теоретичні знання, так і практичні навички, вчитись формулювати свої думки як усно, так і на папері, орієнтуватися в чинному законодавстві, яке постійно змінюється, тому треба вміти швидко пристосовуватись до нього.

Чи вважаєте Ви себе успішною людиною, і в чому секрет Вашого успіху?

Я задоволений станом своїх справ, але на досягнутому зупинятися не хочу. Особливого секрету успіху не знаю: я б сказав працелюбність, наполегливість, вміння не впадати в розпач, якщо не все складається так, як того хотілося б. Наша країна має необмежені можливості для людини, яка здобула освіту юриста. Можна обрати для себе нішу серед різноманітності професії, але треба усвідомити, чого ти бажаєш більше за все, чим би займався із задоволенням.

Отож, дорогі студенти, щоб досягти успіху, відшукайте свою нішу в житті, беріть на себе відповідальність за реалізацію своєї мети і наполегливо працюйте над нею. З любов'ю до студентів, з повагою до викладачів та всіх наших читачів –

Лілія Василівна Федюк (к.ю.н., доцент кафедри цивільного права)

- **Офіційний сайт** – www.law.pu.if.ua
- **«Феміда клуб»** - соціальна мережа «В контакті» - <http://vk.com/clubfemida>
- **«ЮРФАКТИПЛЮС»** - соціальна мережа «Вконтакте» - http://vk.com/urfactu_plus
- **Прикарпатський правничий клуб у Facebook** - <http://www.facebook.com/pr.law.club>
- **Юр ТВ на Youtube** <http://www.youtube.com/user/TvFemida>

Наші координатори

ЛОГВИНОВА Марія Володимирівна, МИКИТИН Юрій Іванович,
РОМАНКО Світлана Миколаївна, ЗОЗУЛЯК Ольга
Ігорівна, СІЩУК Ліліана Василівна, ТОНІЄВИЧ
Євгенія Дмитрівна, ГАНКЕВИЧ-ЖУРАВЛІОВА
Ольга Михайлівна, ПИТЛІВОВА Вікторія
Павлівна, КОЗИЧ Ігор Васильович, КВАСНИЦЯ
Степан Мирославович

Хто ми? Редколегія

Харішин Христина, 5 курс, Когут Юлія, 5 курс, Шаріпова Яна,
Беложенко Юліана, 2 курс, Фещук Марта, 4 курс, Клименко
Настя, 4 курс, Григор Юлія, 4 курс, Радишевська Зоряна, 3
курс, Корицька Ірина, 3 курс, Гринько Влад, 3 курс, Грицак
Надія, 3 курс, Ціцюра Олександра, 3 курс, Бугара Оксана, 2
курс, Угриновська Вікторія, 1 курс, Гладка Оксана, 1 курс

Запрошуємо до співпраці

Газета "Юрфакти плюс" запрошує до співпраці
з виданням практикуючих юристів (нотаріусів,
адвокатів, юрисконсультів), працівників
правоохоронних органів, суддів. Приймаються до
розміщення матеріали, що раніше не були опубліковані
або передані до друку в інших виданнях. Матеріали
можна надсилати на електронну адресу - lawif@mail.ru. Контактна особа - Зозуляк Ольга Ігорівна, тел.
099-241-26-99.

Вимоги до оформлення матеріалів: обсяг не повинен
перевищувати 2 сторінок тексту з інтервалом 1,5;
розмір шрифту - 14.